

тъкмо, когато било направено горното предложение. За да отвлече вниманието на ромеитѣ и по тоя начинъ да даде възможностъ на войскитѣ си безъ отпоръ да минатъ на малоазийския брѣгъ, Симеонъ веднага дава съгласието си да се срещнатъ съ патриарха, обаче устно и въ неопредѣлена и двумислена форма съ цель, очевидно, да провлече за нѣкое време въпроса за миръ и да може да държи ромеитѣ въ ржце, докаго му е било потрѣбно. Но и къмъ такъвъ утвърдителенъ отговоръ въ Цариградъ се отнесли скептически, още повече че Симеонъ далъ съгласието си безъ каквито и да било условия. Поради това недовѣрие на цариградското правителство, патриархъ Николай, като се и самъ съмнявалъ въ искреността на българския царъ, изпратилъ му въ края на августъ или въ началото на септемврий ново писмо, въ което той, като изказва радостта си, задето Симеонъ приелъ предложението му за среща и, за да го принуди да се изкаже по-точно и опредѣлено, посочва му, при какви условия би могла да се състои тѣхната среща. „Ако ония предишни съблазни, пише патриархътъ, се таятъ още въ душата ти, което да не допуска Богъ, а така сжщо и ония желанія и стремежи, — което азъ моля да оставишъ настрана, — които направиха нещастни и ромеи и българи; ако старитѣ помисли относно ромейското царство носишъ още въ себе си, то призовавамъ за посрѣдникъ самия възвестителъ на волята на Бога Отца“. Въ заключение патриархътъ убеждава Симеона въ името на Бога да му изпрати точенъ писменъ отговоръ за намѣрението си, за да не послужи за посмѣшище на хората, които обичатъ често да се гаврятъ и надсмиватъ надъ нашитѣ дѣла.

Последвалъ ли е подиръ това писмо очакваниятъ отъ патриарха точенъ и писменъ отговоръ на Симеона, ние не знаемъ; въ всѣки случай поставенитѣ отъ Николая условия по никой начинъ не сж могли да бждатъ приети отъ българския царъ, защото това би значило, той да се откаже завинаги отъ заветната си идея и да унищожи всичко, което той бѣ направилъ дотогава за нейното осъществяване. Освенъ това прогласяването на Романа Лакапина за кесаръ на 24. IX. 920 год. и коронясването му за императоръ на 17. XII. с. г. доста били за Симеона да разбере, че никакви преговори нѣма да доведатъ къмъ желанитѣ резултати. Па и въ Цариградъ скоро се убедили, че предполагаганата среща не ще може да се устрои. Известието, че български войски се явили на Дарданелския проливъ и се опитвали да преминатъ на малоазийския брѣгъ, явно показало, че Симеонъ съвсемъ не мисли за миръ. И наистина, нѣма какво съмнение, че съ завземането на Галиполи и Лампсакъ Симеонъ се е домогвалъ да вземе въ ржце Дарданелския проливъ, а Цариградъ да отрѣже отъ другитѣ европейски владения на Византия; освенъ това съ тая акция Симеонъ се стремѣлъ, щото и флотата на бждещия му морски съюзникъ свободно да проникне въ Мраморно море. Както и да било, но при такива обстоятелства, естествено, месемврийската среща не могла да се състои и въпросътъ за миръ останалъ откритъ.

Така се свършила 920 година, а пъкъ 921 год. едва ли е могла да донесе нѣщо спасително за империята. Българскиятъ царъ ставалъ все по-опасенъ, а заедно съ това и страхътъ въ Цариградъ се усилвалъ. Следъ като всички опити чрезъ морално въздействие върху българския царъ да го склонятъ на миръ не дали никакви резултати, Романъ Лакапинъ и патриархъ Николай решили да прибѣгнатъ къмъ заплахи и други реални предложения. Така въ писмото си отъ началото на 921 год. патриархътъ съобщилъ на Симеона, че ставали „пакъ въоръжения на войски и отвсѣкжде съборъ и движение на хиляди души, което той не може да представи,“ т. е. че въ империята се правѣли вече военни приготовления за открита война, и, като му напомня, че военното щастие не е винаги постоянно, подканя го „да не пожелава да види предъ себе си събрани въ редове войски за бой, ново